

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 232/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Sabóom, advokátska kancelária, Obchodná 187/6, Sečovce, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3 Tos 102/2016-4745 z 29. septembra 2016 v spojení s postupom a uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 1 Tk 1/2015 z 19. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 102/2016-4745 z 29. septembra 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s postupom a uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 1 Tk 1/2015 z 19. septembra 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tk 1/2015 z 19. septembra 2016 bolo rozhodnuté o vzatí sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) s lehotou začatia jej plynutia v okamihu prepustenia sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený v trvaní šesťnásť rokov rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 3 T 28/2013 z 18. decembra 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 To 26/2016 z 26. mája 2016. Krajský súd svojím uznesením č. k. 3 Tos 102/2016-4745 z 29. septembra 2016 rozhodol o zrušení uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Tk 1/2015 z 19. septembra 2016 a vzatí sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku s lehotou začatia jej plynutia v okamihu prepustenia sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody. Materiálnou podmienkou sťažovateľovej väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku je/bola obžaloba prokurátorky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. XIV Gv 19/14 pre trestné činy vraždy spáchané formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 a 2 písm. c) a f) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného v čase skutku (ďalej aj „Trestný zákon č. 140/1961 Zb.“) a o ktorej koná okresný súd pod sp. zn. 1 Tk 1/2015. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3. V podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazom na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a zhodne s argumentáciou v sťažnostnom konaní v súhrne argumentoval/namietal (k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie) „... *pochybnosti o nestrannosti okresného súdu, lebo na odôvodnenie väzby urobil závery, ktoré sa fakticky blížia uznaniu viny*, (k dôvodom útekovej väzby, pozn.)... *sa dobrovoľne dostavil na procesný úkon dňa 17.10.2012, kde bol zadržaný a od tohto okamihu je vo väzbe, a že jeho sporadické zdržiavanie sa v Maďarsku nemožno považovať za dôvod tzv. útekovej väzby*, (k hrozbe vysokého trestu, pozn.)... *poukázal na skutočnosť, že*

predmetné skutky boli spáchané v rokoch 1997 (██████) a 1999 (██████), teda že so zväčšujúcim sa časovým odstupom od spáchania trestného činu sa oslabuje možnosť realizácie účelu trestu, a že v jeho prípade predpokladaná výška trestu neodôvodňuje obavu, že ujde, pretože v prípade uloženia trestu pôjde o súhrnný trest, z ktorého sťažovateľ už „odsedel“ 16 rokov, ktoré sa mu započítavajú, (k neprimeranej dĺžke väzby, pozn.)... poukázal, že je obmedzený na osobnej slobode od 17.10.2012, a teda jeho väzba prekročila primeranú hranicu a zo strany generálnej prokuratúry neboli produkované žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodnili obavu z úteku, (k dôvodnému podozreniu z trestnej činnosti/trestného činu, pozn.)... poukázal na morálny profil kajúcnikov (viacnásobných vrahov), ich nespôľahlivosť, a na fakt, že sťažovateľa začali usvedčovať viac ako 15 rokov po spáchaní skutkov a to výmenou za beztrestnosť za iné vraždy.“. Vychádzajúc z postupu okresného súdu, ktorý pri skúmaní materiálnych podmienok väzby „... sa dopustil selekcie dôkazov, keď výpovede svedkov, ktorí buď priamo vyvíňujú sťažovateľa... alebo podstatným spôsobom spochybňujú výpovede kajúcnikov... v napadnutom uznesení ani neuviedol, vôbec na ne neprihliadal...“ namietal postup tohto súdu, ktorý vôbec nekonal/nerozhodoval o námietke zaujatosti proti senátu tohto súdu, v dôsledku čoho mal krajský súd „... nariadiť okresnému súdu, aby rozhodol o vznesenej námietke zaujatosti a preskúmať, či okresný súd neprejudikoval stanovisko k vine sťažovateľa.“. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd námietku «... týkajúcu sa nestrannosti okresného súdu (prejudikovanie viny) preformuloval (deformácia) na námietku „...rozsahu hodnotenia zabezpečených dôkazov“ a ku zvyšnej časti sa vôbec nevyjadril.».

Ďalšia argumentácia sťažovateľa v podanej ústavnej sťažnosti je len podrobnejšou replikou jeho argumentov spochybňujúcich predpoklady tak útekovej, ako aj preventívnej väzby v jeho trestnej veci s preferenciou judikatúry ústavného súdu a EŠLP k jeho prepusteniu na slobodu ako napríklad „(i) Okresný súd... neposkytol špecifické dôvody, prečo by mal byť... (sťažovateľ, pozn.) väzobne stíhaný. To platí aj opačne, že okresný súd nekonkretizoval dôvody, pre ktoré by nemohlo trestné konanie plynúť pokračovať aj za situácie, že sťažovateľ by bol stíhaný na slobode, (ii) v tej súvislosti... poukazuje, že dal súhla, s aby sa hlavné pojednávania vykonávali v jeho neprítomnosti, čím podstatným spôsobom uľahčil priebeh konania na úkor svojich práv na obhajobu, (iii) okresný súd sa vôbec nevysporiadal s faktom, že... sa dobrovoľne dňa 17.10.2012 dostavil na policajnú stanicu na procesný úkon, kde bol zadržaný, (iv) okresný súd založil svoje rozhodnutie

na úradnom zázname Prezídia PZ, ÚBOK odbor Východ, oddelenie odhaľovania č. p. PPZ-BOK-V-55-327/2010 z 16.10.2012, podľa ktorého sa... v poslednom období zdržiaval v meste Nyíregyháza v Maďarsku na neznámej adrese! Ide o operatívne záznamy z inej trestnej veci, ktoré by nemali byť súčasťou spisu, alebo ak prokurátorka predkladá takýto listinný dôkaz, mala predložiť celý operatívny spis a nie selektívne vyberať (svojvoľne) listiny, (v)... bol z výkonu trestu prepustený v novembri 2011. Neboli mu uložené žiadne obmedzenia, zákazy ani príkazy ani povinnosť hlásiť policajtom adresu svojho pobytu na Slovensku a v zahraničí. Až do jeho zadržania 17.10.2012 sa proti nemu nevedelo žiadne trestné stíhanie, (vi) tvrdenie okresného súdu, že... nemá stále bydlisko na území SR je v extrémnom rozpore s preukázanými faktami, pretože bolo bezpečne dokázané, že... býval na adrese trvalého bydliska spolu so svojimi rodičmi, a iba sporadicky sa zdržiaval v Maďarsku, (vii) okresný súd opomína ďalší fakt, že na sťažovateľa nikdy nebol vydaný európsky zatýkací rozkaz, medzinárodný zatýkací rozkaz ani príkaz na zatknutie. Totižto sťažovateľ sa nikdy nevyhýbal trestnému stíhaniu, (viii) z odôvodnenia uznesenia okresného súdu nijak nevyplýva, ako z konania sťažovateľa, prípadne z iných konkrétnych skutočností vyplýva konkrétna obava, že sťažovateľ by pre hrozbu vysokého trestu mohol ujsť alebo sa skrývať. Samotná hrozba vysokého trestu je pre takýto záver nedostatočná. ... sťažovateľovi síce hrozí vysoký trest, ale v jeho prípade by išlo o súhrnný trest, z ktorého už vykonal viac ako 16 rokov a vezmúc do úvahy dlhý odstup času od spáchaných skutkov (r. 1997 a 1999) možno s istotou vylúčiť doživotný trest (nie sú splnené podmienky podľa § 29 ods.3 písm. c) Tr. zák. účinného do 31.12.2005) aj trest v hornej hranici trestnej sadzby, t. j. 25 rokov, (ix) Sťažovateľ... poukazuje na fakt, že po prepustení z výkonu trestu v novembri 2011 až do 17.10.2012 bol na slobode. Nedopustil sa žiadnych protiprávnych aktivít, nebol upodozrievaný ani obvinený zo žiadneho trestného činu spáchaného v tomto období. Riadne sa začlenil do spoločnosti a žil usporiadaným životom. Tieto okolnosti jasne a nepochybné dokazujú, že u sťažovateľa nie sú dôvody na väzbu podľa §71 ods.1 písm.c) Tr.por., (x) krajský súd založil svoje rozhodnutie na skutkových okolnostiach vyplývajúcich z rozsudkov Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1T 14/00 a Okresného súdu Košice I sp. zn. 3T/28/2013, pričom ide o skutky z rokov 1999 a 2001. Odôvodňovať tzv. preventívnu väzbu v roku 2016 skutkovými okolnosťami z rokov 1999 až 2001 neobstojí toľko vtedy, keď od r.2001 až doposiaľ... nebol obvinený ani upodozrievaný zo žiadnej protiprávnej činnosti spáchanej v tomto období, (xi) krajský súd sa nevysporiadal ani s ďalšími dôležitými

faktami, teda že u sťažovateľa od r.2001 až doposiaľ neboli zistené žiadne protiprávne aktivity a že „nebezpečné zoskupenie“, ktorého mal byť... členom už dávno neexistuje. Sťažovateľ podotýka, že Trestný zákon účinný do 31.12.2005, kedy sa mali stať prejednávané trestné činy vrážd [REDACTED] a [REDACTED], vôbec nepoznal termín „nebezpečné zoskupenie“. Tento termín bol zavedený až Trestným zákonom č.300/2005 Z. z. v ust. § 141.». V závere sťažovateľ uzatvára, že „Rozhodnutie Krajského súdu v Žiline... je svojvoľné, arbitrárne a nepresvedčivé...“.

4. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1) Okresný súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 1Tk 1/2015 uznesením z 19.09.2016 porušil základné práva [REDACTED] uvedené v čl.17 ods.2, ods.5 Ústavy Slovenskej republiky a čl.5 ods.4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s právom na zákonného a nezaujatého sudcu.

2) Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tos/102/2016 porušil základné práva [REDACTED] uvedené v čl.17 ods.2 ods.5 Ústavy Slovenskej republiky a čl.5 ods.4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou uznesenia Krajského súdu v Žiline z 29.09.2016 č. k. 3Tos/102/2016-4745 v súvislosti s právom na zákonného a nezaujatého sudcu.

3) Okresný súd v Žiline uznesením sp. zn. 1Tk 1/2015 z 19.09.2016 porušil základné práva [REDACTED] na osobnú slobodu podľa čl.17 ods.2, ods.5 Ústavy Slovenskej republiky a čl.5 ods.1 písm. c), ods.3, ods.4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky.

4) Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 3Tos/102/2016 z 29.09.2016 porušil základné práva [REDACTED] na osobnú slobodu podľa čl.17 ods.2, ods.5 Ústavy Slovenskej republiky a čl.5 ods.1 písm. c), ods.3, ods.4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky.

5) Uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 3Tos/102/2016-4745 z 29.09.2016 sa zrušuje.

6) *Uznesenie Okresného súdu v Žiline sp. zn. 1Tk 1/2015 z 19.09.2016 sa zrušuje a Okresnému súdu v Žiline sa prikazuje, aby [REDAKOVANÉ] bezodkladne prepustil na slobodu.*

7) *Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 5000 €, ktoré je mu povinný vyplatiť Krajský súd v Žiline do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.*

8) *Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jozefa Sabóa do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

8. Krajský súd v uznesení č. k. 3 Tos 102/2016-4745 z 29. septembra 2016 v podstatnom uviedol:

„Krajský súd na podklade podaných sťažností preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť prokurátorky je dôvodná a sťažnosť obžalovaného nie je dôvodná.

Po preskúmaní trestného spisu krajský súd zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo vykonané prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Výrok uznesenia okresného súdu, podľa ktorého súd obžalovaného [REDAKOVANÉ] vzal do väzby z dôvodu § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. zodpovedá tiež stavu veci a zákonu, pričom krajský súd však dospel k záveru, že je u neho splnený dôvod väzby aj v zmysle písmena c) § 71 ods. 1 Tr. por.

Okresný súd výroky napadnutého uznesenia v odôvodnení podrobne a logicky zdôvodnil, s týmito dôvodmi sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil, pričom v podrobnostiach na ne odkazuje.

K námietke obžalovaného, pokiaľ sa týka rozsahu hodnotenia zabezpečených dôkazov, je potrebné uviesť, že pri hodnotení materiálneho dôvodu väzby v zmysle § 71 Tr. por. súd je povinný sa zaoberať dôkazmi, ktoré sú zabezpečené v trestnom spise, a to z pohľadu, či doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie bol spáchaný, má znaky trestného činu a či sú tu dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený. Bez takéhoto hodnotenia by okresný súd nemohol rozhodnúť

o vzatí obžalovaného do väzby. Tento postup okresného súdu krajský súd hodnotí ako súladný so zákonom.

Po vyhodnotení dôkazov založených v trestnom spise krajský súd sa stotožnil s názorom prokurátorky Generálnej prokuratúry SR, že u obžalovaného [REDAKOVANÉ] existuje aj dôvod väzby v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., teda, že z konania obžalovaného, ako aj ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti. K tomu je potrebné uviesť, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] ešte počas väzby, ktorá predchádzala súčasnému výkonu trestu odňatia slobody, inicioval spáchanie závažnej trestnej činnosti, pričom páchatelom tejto závažnej trestnej činnosti bol brat obžalovaného [REDAKOVANÉ]. Z uvedeného dôvodu sa krajský súd stotožnil s názorom prokurátorky, že u neho existuje aj dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Preto krajský súd tejto sťažnosti vyhovel a zobral obžalovaného do väzby aj v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia.“

9. Okresný súd v uznesení sp. zn. 1 Tk 1/2015 z 19. septembra 2016 v podstatnom uviedol:

«Súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, s prihliadnutím na vyjadrenie obžalovaného, obhajcu, prokurátorky na neverejnom zasadnutí, dospel k záveru, že aj v danom štádiu trestného stíhania je vedenie trestného konania proti obžalovanému [REDAKOVANÉ] pre skutky pod bodom 2) a 3) obžaloby, dôvodné, pričom tieto skutky sú trestným činom a to v bode 2) obžaloby právne kvalifikovaným ako trestný čin vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 10/1999 Z.z. a v bode 3) ako trestný čin vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 10/1999 Z. z.

Obžalovaný [REDAKOVANÉ] popiera spáchanie skutku pod bodom 2) obžaloby. Dôvodnosť podozrenia obžalovaného [REDAKOVANÉ] zo spáchania skutku pod bodom 2) obžaloby (vražda [REDAKOVANÉ]), vyplýva predovšetkým z výpovedí svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] sa tiež mal priamo podieľať na spáchaní trestného činu vraždy [REDAKOVANÉ], pričom ohľadne spáchania tohto skutku mu bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia. Svedok [REDAKOVANÉ] v rámci svojej výpovede podrobne popísal účasť svojej osoby, ďalších osôb, ako aj obžalovaného [REDAKOVANÉ] na spáchaní

tohto skutku. Za účelom usmrtenia bol [REDACTED] odvezený k [REDACTED]. Pokiaľ v minulosti inak vypovedal (teda v prospech obžalovaného [REDACTED]), bolo to z dôvodu, lebo mal strach z [REDACTED] a [REDACTED], no v konečnom dôsledku sa rozhodol, že bude vypovedať pravdu, ako v skutočnosti k tejto vražde došlo. Svedok [REDACTED] je rovnako stíhaný pre vraždu [REDACTED] a to v inom trestnom konaní. Svedok [REDACTED] tiež popísal okolnosti a priebeh spáchania skutku vraždy [REDACTED], ako aj osoby, ktoré sa mali na tomto skutku podieľať. Svedok zotrval na účasti [REDACTED] na tejto vražde, týmto si je istý. Pokiaľ sa medzi jeho výpoveďami vyskytli určité nezrovnalosti, uvedené zdôvodňuje dlhou dobou od spáchania tohto skutku, ako aj skutočnosťou, že vypovedá k veľkému počtu vrážd, na ktorých sa buď on sám zúčastnil, alebo o ktorých vie len z počutia. Pokiaľ pri pitve [REDACTED] nebola u neho zistená prítomnosť Rohypnolu, pričom tento mu mal byť podľa svedka [REDACTED] krátko pred usmrtením podaný, svedok [REDACTED] uviedol, že on síce dal pokyn k tomu, aby [REDACTED] bol Rohypnol daný, no on už ďalej osobne nesledoval, či mu tento bol skutočne podaný alebo nie, teda či bol splnený jeho pokyn. Sú však známe a znalecky preukázané aj také prípady, keď hoci sa osobe pred smrťou Rohypnol podá, tento sa následne pri pitve nezistí. V súvislosti s výpoveďami svedkov [REDACTED] a [REDACTED], ktorí mali byť priamo účastní na vražde [REDACTED], súd poznamenáva, že výpovede týchto svedkov v podstatných bodoch korešpondujú.

Svedok [REDACTED] má sprostredkovanú vedomosť o vražde [REDACTED], o tejto vie od [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], pričom na tomto skutku sa mal podieľať aj [REDACTED], mal byť účastný na odvoze [REDACTED] do [REDACTED]. Sisák mu povedal aj to, že keď [REDACTED] viezli do [REDACTED], osoby, ktoré ho tam viezli, už vedeli, že bude zavraždený, preto [REDACTED] odviezol [REDACTED] auto do [REDACTED], kde ho odparkoval pred nejakým sídliskom. Konkrétne [REDACTED] mu zas uvádzal motív, pre ktorý mal byť [REDACTED] zavraždený. Je pravdou, že pôvodne vo veciach vrážd, o ktorých mal vedomosť, nevypovedal, rozhodol sa však vypovedať, lebo vo väzení jednoducho dospel a prehodnotil svoj život.

Svedok [REDACTED] vie o vražde [REDACTED] od [REDACTED], pričom [REDACTED] mu k tejto vražde povedal aj to, že [REDACTED] si dal priviesť [REDACTED] a jeho ľuďmi, boli to ľudia z [REDACTED].

Svedok [REDACTED] má o vražde [REDACTED] vedomosť od hlavných aktérov tejto vraždy a to, keď sa o tomto rozprávali [REDACTED] so [REDACTED] a [REDACTED].

Súd poznamenáva, že pokiaľ k vražde [REDAKOVANÉ] vypovedali svedkovia, ktorí mali informácie len sprostredkovane, teda neboli priamymi účastníkmi tohto skutku, k okolnostiam a priebehu skutku, a to aj ohľadne privezenia [REDAKOVANÉ] k [REDAKOVANÉ] aj osobou obžalovaného [REDAKOVANÉ] vypovedali v podstate zhodne a súčasne v podstate zhodne s priamymi účastníkmi tohto skutku.

Ohľadne motívu vraždy [REDAKOVANÉ] boli svedkami uvádzané viaceré motívy (pričom niektorí svedkovia uvádzali totožné motívy). V tejto súvislosti súd poznamenáva, že nie je vylúčené, aby viaceré osoby podieľajúce sa na vražde [REDAKOVANÉ] mali rôzne motívy na jeho usmrtení, vzhľadom na spôsobom života [REDAKOVANÉ], boj medzi jednotlivými konkurenčnými skupinami, ale aj boj o pozície v rámci skupiny a za tejto situácie nie je nereálne, že [REDAKOVANÉ] sa mohol dostať do konfliktu s viacerými osobami, a teda mohli tu byť viaceré motívy pre jeho usmrtenie.

Svedkyňa [REDAKOVANÉ], manželka nebohého [REDAKOVANÉ], vypovedala, že jej manžel [REDAKOVANÉ] cca 1 mesiac pred smrťou ukončil vzťah s [REDAKOVANÉ], manžel sa vyjadril, že [REDAKOVANÉ] prešiel k [REDAKOVANÉ], lebo u [REDAKOVANÉ] je viac peňazí. Teda cca 1 mesiac pred smrťou sa manžel prestal stretávať s [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí sa oddelili. Manžel sa najviac kamarátil s [REDAKOVANÉ], pričom [REDAKOVANÉ] po smrti manžela zostal čudný a bolo na ňom vidieť, že je nervózny.

Dôvodnosť podozrenia je daná tiež s poukazom na závery znaleckého posudku z pitvy nebohého [REDAKOVANÉ], konkrétne znalecký posudok vypracovaný dňa 05.10.1997 pod č. 117-1997 znalkyňami [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. K znaleckému posudku bola na hlavnom pojednávaní vypočutá znalkyňa MUDr. [REDAKOVANÉ], ktorá aj na konanom hlavnom pojednávaní zotrvala na záveroch písomne vypracovaného znaleckého posudku. Bezprostrednou príčinou smrti nebohého bolo so životom nezlučiteľné strelné zranenie mozgu spôsobené inou osobou. V čase smrti možno u nebohého určiť hladinu alkoholu do 1 promile. Ohľadne času smrti znalkyňa MUDr. [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní na doplnenie uviedla, že v praxi je veľmi náročné určiť čas smrti, robí sa to v podstate orientačne, pričom pri určovaní času smrti sa zohľadňuje viacero faktorov. Prioritne túto otázku riešila MUDr. [REDAKOVANÉ], ktorej výsluch je aj plánovaný na hlavnom pojednávaní. Súčasne znalkyňa MUDr. [REDAKOVANÉ] pri výsluchu na hlavnom pojednávaní poukázala na faktory, ktoré majú vplyv na skutočnosť, že aj keď osoba pred smrťou požíje

Rohypnol, tento sa pri následnom toxikologickom vyšetrení po smrti osoby nemusí u nebohej osoby zistiť.

Z listinných dôkazov súd poukazuje na zápisnicu o ohliadke miesta činu zo dňa 11.07.1997 a z miesta nálezu mŕtvoly [REDAKOVANÉ], zápisnicu o dodatočnej ohliadke z miesta činu zo širšieho okolia zo dňa 12.07.1997, list o prehliadke mŕtveho zo dňa 11.07.1997, protokol o ohliadke mŕtveho zo dňa 11.07.1997, fotodokumentáciu z miesta nálezu mŕtvoly [REDAKOVANÉ] vyhotovenú dňa 11.07.1997, zápisnicu o ohliadke miesta činu zo dňa 15.07.1997 (miesto nálezu vozidla nebohého [REDAKOVANÉ]) vrátane fotodokumentácie.

Obžalovaný [REDAKOVANÉ] popiera aj spáchanie skutku pod bodom 3) obžaloby. Dôvodnosť podozrenia zo spáchania tohto skutku vyplýva predovšetkým z výpovede svedka [REDAKOVANÉ], ktorý mal strieľať na [REDAKOVANÉ] na pokyn obžalovaného [REDAKOVANÉ]. Svedok v rámci svojich výpovedí opakovane a v podstatných bodoch zhodne popisoval priebeh skutku, okolnosti jeho spáchania, osoby, ktoré sa mali na jeho spáchaní podieľať. Pokiaľ sa medzi jeho výpoveďami vyskytli určité nezrovnalosti, svedok uvedené zdôvodňoval s poukazom na značný odstup času od skutku. Svedok súčasne zdôvodnil svoje pohnútky, pre ktoré zmenil svoje niekdajšie výpovede, v ktorých nepriznával svoju účasť na tomto skutku a rovnako tak aj účasť obžalovaného [REDAKOVANÉ] na tomto skutku a keď následne začal spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní a popisovať, ako v skutočnosti došlo k spáchaniu tohto skutku, kto tento spáchal, pričom svedok sa následne priznal k svojej účasti na tejto vražde a rovnako popísal aj účasť obžalovaného [REDAKOVANÉ] na tejto vražde. Pokiaľ obžalovaný [REDAKOVANÉ] uvádzal, že aj napriek takejto zmenenej výpovedi svedka [REDAKOVANÉ] nedošlo k povoleniu obnovy konania v inej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Košice I (konanie o návrhu na povolenie obnovy konania vedené na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 6Nt/38/2014), súd poznamenáva, že predmetný spisový materiál bude súdom vyžiadaný, no v tejto trestnej veci súd výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] hodnotí v kontexte ďalších dôkazov vykonaných práve v tejto trestnej veci.

Obžalovaný [REDAKOVANÉ] je nepriamo usvedčovaný aj výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ]. Svedok bolo osobne prítomný na oslave narodením [REDAKOVANÉ], kde [REDAKOVANÉ], ktorý mal dosť vypité, povedal, že smrť [REDAKOVANÉ] bola jeho robota. Súčasne po smrti [REDAKOVANÉ] sa po meste hovorilo, že ho majú na svedomí [REDAKOVANÉ].

Počul síce aj ďalšiu verziu, že to mal urobiť [REDACTED], no od manželky [REDACTED] [REDACTED] vie, že [REDACTED] prisahal [REDACTED], že on to nespravil.

Svedok [REDACTED] má o smrti [REDACTED] vedomosť od [REDACTED], keď boli vo výkone trestu odňatia slobody v [REDACTED]. [REDACTED] mu povedal, že tento skutok spáchal spoločne s bratom [REDACTED] a [REDACTED], ktorý bol strelcom na [REDACTED], spravili to preto, lebo im [REDACTED] nevyhovoval. [REDACTED] mu popísal, ako mal byť [REDACTED] zavraždený, pričom v tejto súvislosti súd poznamenáva, že uvedené korešponduje s výpoveďou svedka [REDACTED].

Svedok [REDACTED] má sprostredkovanú vedomosť o vražde [REDACTED] od [REDACTED]. [REDACTED] mu o tejto povedal v septembri 2004, keď bol prepustený z väzby, začali spolupracovať s políciou a postupne si povedali, čo vedeli. K vražde [REDACTED] mu [REDACTED] povedal, že k tejto malo dôjsť na [REDACTED], za hotelom [REDACTED], mali ju spáchať [REDACTED] a [REDACTED]. Konkrétne mal [REDACTED] zastreliť [REDACTED], ktorého si na vraždu najali [REDACTED]. Pokiaľ tento svedok popísal, čo mu mal [REDACTED] hovoriť o spôsobe a okolnostiach spáchania tejto vraždy, uvedené korešponduje s popisom priebehu skutku svedkom [REDACTED]. [REDACTED] mu povedal aj motív vraždy [REDACTED], ktorým bolo, že [REDACTED] závideli [REDACTED] že vedel zarobiť peniaze.

Svedok [REDACTED] vie o vražde [REDACTED] od [REDACTED] a [REDACTED]. [REDACTED] mu povedal, že vraždu naplánoval on so svojim bratom [REDACTED] a [REDACTED] bol potom ten, kto [REDACTED] zavraždil. [REDACTED] mu popísal, ako mali vraždu [REDACTED] spáchať a k motívu mu uviedol, že v tom čase bol [REDACTED] vo väzbe, [REDACTED] mali záujem prevziať na seba aktivity - kšefty, ktoré dovtedy mal [REDACTED], no do týchto aktivít sa miešal [REDACTED], teda [REDACTED] stál v ceste. [REDACTED] mu o spôsobe a okolnostiach vraždy [REDACTED] uvádzal rovnaké skutočnosti ako [REDACTED], navyiac mu [REDACTED] ešte povedal, že [REDACTED] zastrelil z pušky kalibru 8. O skutočnostiach týkajúcich sa vraždy [REDACTED] sa dozvedel, keď sa s [REDACTED] skrývali, boli hľadani v súvislosti s účasťou na viacerých vraždách, pripravovala sa obhajoba, ak by ich zadržala polícia.

Svedok [REDACTED] vypovedal, že keď bol v minulosti v bare vo [REDACTED] [REDACTED], kde pracoval [REDACTED], rozprávalo sa tam o vražde [REDACTED]. Bol to [REDACTED], kto vyzýval [REDACTED], aby sa pochválil, ako zastrelil [REDACTED]. [REDACTED] pritom sám uviedol, že [REDACTED] mal zastreliť [REDACTED]. Aj potom neskôr mu hovoril

██████████, že na ██████████ mal strieľať ██████████. Pokiaľ v minulosti ako svedok vypovedal inak, bolo to z dôvodu strachu z ██████████.

Pokiaľ títo ďalší svedkovia vypovedali, čo im je sprostredkovane známe o okolnostiach, motíve, priebehu spáchania skutku vraždy ██████████, ich výpovede sú v podstatných bodoch zhodné a korešpondujú s výpoveďou svedka ██████████.

Svedkyne ██████████ (matka nebohého ██████████) a ██████████ ██████████ (sestra nebohého ██████████) zhodne vypovedali o tom, že ██████████ sa prestal kamarátiť a stretávať s ██████████ ██████████ mal povedať sestre ██████████ že ██████████ mu nedajú pokoj, že mu závidia.

Dôvodnosť podozrenia je tiež daná s poukazom na závery znaleckého posudku vypracovaného dňa 05.12.2014 ohľadne prehliadky a pitvy mŕtvoly nebohého ██████████ ██████████ znalcami ██████████ a ██████████, znalcami z odvetvia súdneho lekárstva. Ohľadne znaleckého posudku bol na hlavnom pojednávaní vypočutý znalec ██████████, ktorý aj na konanom hlavnom pojednávaní zotrval na záveroch písomne vypracovaného znaleckého posudku. Znalci dospeli k záveru, že bezprostrednou príčinou smrti ██████████ bol šok po úraze a krvácaní pri strelnom poranení orgánov brušnej dutiny. V súvislosti so znaleckým posudkom vypracovaným týmito znalcami ██████████ a ██████████, ako aj s prihliadnutím na závery znaleckého posudku vypracovaného pod č. 19/2015 dňa 29.09.2015 znalcom z odvetvia súdneho lekárstva ██████████ (znalecký posudok MUDr. ██████████ vypracovaný na žiadosť obhajoby), obhajoba osobitne poukazovala na to, že podľa záverov týchto znaleckých posudkov miesto vstrelu na tele nebohého ██████████ bolo v jeho zadnej chrbtovej časti, pričom svedok ██████████ tvrdil, že mieril spredu poškodeného na brucho, no v tejto prednej časti tela nebohého ██████████ nebolo zistené miesto vstrelu. V čase výstrelu sa teda nebohý ██████████ musel nachádzať v inej polohe, ako to prezentoval svedok ██████████ teda nemohol byť vo vzťahu ku svedkovi ██████████ otočený spredu, ale musel byť k nemu orientovaný ľavou zadobôčnou plochou tela, takmer chrbtom. V tejto súvislosti však MUDr. ██████████ poukázal na to, že prichádza do úvahy možnosť, že v čase, keď strelec ██████████ zamieraval v hľadáčkiku osobu ██████████, nemusel si dobre uvedomovať, keď sa sústredil na streľbu, že už v tom čase ██████████ urobil pohyb v zmysle rotácie, jedná sa o krátky časový úsek, počas ktorého môže takýto rotačný pohyb prebehnúť (cca 1,5 sek.). Krátky sa vyjadril, že po výstrele sa na ██████████ nepozeral,

d'alej sa vyjadril, že bol v šoku. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že od skutku ubehol dlhý čas, teda svedok [REDACTED] si túto skutočnosť už nemusí dobre pamätať.

Súd poukazuje na závery znaleckého posudku vypracovaného ohľadne svedka [REDACTED] [REDACTED] znalcom z odboru psychológie Prof. [REDACTED] zo dňa 29.03.2015, pričom tento znalec aj bol vypočutý na hlavnom pojednávaní a v celom rozsahu zotrval na záveroch písomne vypracovaného znaleckého posudku. Na základe znaleckého skúmania znalec dospel k záveru, že u svedka [REDACTED] nezistil známky kvalitatívnych porúch pamäti v zmysle konfabulácii (ako nevedomého vyplňania pamäťových medzier). V štruktúre kognitívnych schopností (intelektu a pamäti) nie sú prítomné známky významnej deteriorácie (úbytku na podklade organických zmien mozgu). Znalec v zásade pokladá všeobecnú vierohodnosť svedka za zachovanú. Intelektové a pamäťové schopnosti svedka sú na dostatočne vysokej úrovni a bez známk psychopatológie, ktorá by bránila vypovedať vierohodne ku samotnému trestnému činu. Čo sa týka špecifickej vierohodnosti, t. j. výpovedí ku konkrétnej udalosti, konkrétnemu trestnému činu (vražda [REDACTED]), špecifickú vierohodnosť svedka hodnotí ako dostatočnú.

Ďalej súd poukazuje na závery znaleckého posudku vypracovaného geodetom [REDACTED] zo dňa 10.10.2011 uzávery ďalšieho znaleckého posudku vypracovaného týmto znalcom pod č. 6/2014 zo dňa 16.12.2014.

Súd poukazuje aj na závery znaleckého posudku vypracovaného Kriministickým a expertíznym ústavom PZ, Košice, dňa 16.12.2014, konkrétne [REDACTED] [REDACTED], odvetvie kriminalistickej balistiky. Na nebohého [REDACTED] mohlo byť strieľané z miesta, ako to ukázal svedok [REDACTED]. Mohlo byť strieľané zo zbrane, ktorú uvádzal svedok [REDACTED] takáto zbraň bola vytypovaná už v roku 1999 v odbornom vyjadrení, ktoré vypracoval [REDACTED]. Zbraň, z ktorej strieľal svedok [REDACTED] mala aj puškohľad. Nakoľko zbraň, ani puškohľad nemali k dispozícii v rámci znaleckého skúmania, nedá sa určiť, do akej vzdialenosti osoba, ktorá mieri, v puškohľade videla aj okolie cieľa, na ktorý mierila, niekedy je to 1 m, niekedy aj viac (uvedené súd poznamenáva v súvislosti s obhajobou obžalovaného [REDACTED], že svedok [REDACTED] neuvádzal žiadne osoby, ani vozidlá, ktoré sa mali pohybovať na predmetnom parkovisku, kde bol zavraždený [REDACTED] [REDACTED] a to v čase mierenia [REDACTED] na [REDACTED] aj keď na parkovisku sa v tom čase mali pohybovať iné osoby a vozidlá).

Z listinných dôkazov súd poukazuje na Zápisnicu o ohliadke miesta činu zo dňa 10.07.1999 vrátane fotodokumentácie, zápisnicu o vyšetrovacom pokuse zo dňa 18.08.2011 vrátane fotodokumentácie, zápisnicu o rekonštrukcii zo dňa 06.09.2011 vrátane fotodokumentácie, zápisnicu o preverke výpovede na mieste (svedok [REDACTED]) zo dňa 21.01.2014 vrátane fotodokumentácie, zápisnicu o rekonštrukcii zo dňa 30.10.2014 (za prítomnosti svedka [REDACTED]).

V tejto trestnej veci bol ohľadne vyšetrenia duševného stavu vypracovaný znalecký posudok na obžalovaného [REDACTED] znalcami z odvetvia psychiatrie [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a znalcom z odvetvia klinickej psychológie dospelých [REDACTED] a to dňa 22.12.2014. Obžalovaný [REDACTED] odmietol znalecké vyšetrenie. Na základe obsahu spisu a krátkeho kontaktu s obžalovaným tu však nič nenasvedčovalo pre prítomnosť duševnej choroby alebo poruchy u jeho osoby a to vtom smere, že nič nepoukazovalo na narušenie rozpoznávacích a ovládacích schopností u obžalovaného. Obžalovaný chápe zmysel trestného konania.

S poukazom na vyššie uvedené hodnotenie aktuálnej dôkaznej situácie je súd názoru, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní (osobitne s poukazom na výsluchy svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] na hlavnom pojednávaní), podľa názoru súdu nedošlo k žiadnemu podstatnejšiemu oslabeniu obvinenia obžalovaného [REDACTED] pre žalovanú trestnú činnosť. Aj naďalej tu možno konštatovať dôvodnosť podozrenia obžalovaného zo žalovanej trestnej činnosti.

Na základe uvedeného súd teda dospel k záveru, že doteraz zistené skutočnosti aj v tomto štádiu trestného stíhania nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bola na obžalovaného [REDACTED] podaná obžaloba, boli spáchané, majú znaky trestného činu a je tu dôvodné podozrenie, že tieto spáchal obžalovaný [REDACTED].

Súd však dáva do osobitnej pozornosti, že v súvislosti s rozhodovaním o väzbe obžalovaného súd skúmal výlučne dôvodnosť podozrenia obžalovaného zo žalovanej trestnej činnosti, pričom o vine či nevine obžalovaného bude môcť súd spoľahlivo rozhodnúť až po vykonaní všetkých dôkazov na hlavnom pojednávaní a ich zhodnotení podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu.

U obžalovaného [REDACTED] je súčasne daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. Väzba obžalovaného, ktorému hrozí vysoký trest, je odôvodnená v zmysle

§ 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. len za predpokladu zistenia ďalšej konkrétnej skutočnosti, ktorá v súvislosti s vyššie uvedenou predpokladanou citeľnou sankciou obavu z úteku odôvodňuje.

V prípade spáchania trestného činu vraždy v odseku 2 § - u 219 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 10/1999 Z. z. obžalovanému hrozí uloženie trestu odňatia slobody na 12 rokov až 15 rokov alebo uloženie výnimočného trestu odňatia slobody nad 15 rokov až do 25 rokov alebo na doživotie. Súd si je vedomý a na to poukazuje aj obžalovaný, že v danom prípade prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu odňatia slobody vo vzťahu k odsúdeniu Okresného súdu Košice I sp. zn. 3T/28/2013, v ktorej trestnej veci mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 rokov a ktorého výkon mu končí dňa 17.10.2016. V tejto súvislosti je však nutné poukázať na to, že obžalovanému ešte stále hrozí uloženie výnimočného trestu odňatia slobody až na 25 rokov alebo na doživotie, čo za danej situácie možno stále považovať za hrozbu uloženia vysokého trestu. Nakoľko súd aj v tomto štádiu trestného konania konštatoval dôvodnosť podozrenia obžalovaného zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, zároveň v tomto štádiu trestného konania možno teda konštatovať, že obžalovanému uloženie takéhoto trestu reálne hrozí. V čase posledného pobytu na slobode (súd poznamenáva, že obžalovanému bola obmedzená osobná sloboda dňa 17.10.2012, pričom bol vzatý do väzby a následne právoplatne odsúdený v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 3T/28/2013 a tento trest odňatia slobody si obžalovaný aktuálne vykonáva), sa obžalovaný na adrese trvalého bydliska vo [REDAKOVANÉ] na ul. [REDAKOVANÉ] nezdržiaval, resp. zdržiaval sa tam len sporadicky, nemal teda stále bydlisko na území Slovenskej republiky a to či už na adrese trvalého bydliska alebo na inej adrese na území SR. Uvedené vyplynulo z úradného záznamu Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor východ, oddelenie odhaľovania, č. p. PPZ-BOK-V-55- 327/2010 zo dňa 16.10.2012 (č. l. 3947, ktorý úradný záznam bol do spisu doložený prokurátorkou z trestnej veci vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 3T/28/2013 a v ktorej trestnej veci bol obžalovaný stíhaný väzobne a aktuálne si vykonáva trest odňatia slobody). Podľa zistenia polície, v poslednom období pred zadržaním sa obžalovaný zdržiaval na neznámej adrese v meste Nyíregyháza v Maďarskej republike, čo rovnako vyplynulo z predmetného úradného záznamu polície zo dňa 16.10.2012. V tejto súvislosti súd podporne poukazuje aj na vyjadrenie obžalovaného na neverejnom zasadnutí, že od februára 2012 chodieval do Maďarskej

republiky, kde zvykol aj prespávať u kamarátov, potom v júni 2012 kúpili v meste Nyíregyháza byt, ktorý bol a je vlastnícky vedený na otca obžalovaného a odvtedy, keď bol v Maďarskej republike, zvykol prespávať v tomto byte. Obžalovaný [REDAKOVANÉ] sa však v Maďarskej republike zdržiaval bez prihlásenia na určitej konkrétnej adrese (napr. na adrese bytu jeho otca), teda polícii nebolo známe konkrétne miesto jeho pobytu v Maďarskej republike. Je pravdou, že aktuálne je súdu známa adresa predmetného bytu v Maďarskej republike (a zistiteľná zo spisu Okresného súdu Košice I sp. zn. 3T/28/2013), v tejto súvislosti však súd poznamenáva, že obžalovaný nemá žiaden vlastnícky resp. tomu obdobný právny vzťah k tomuto bytu, aj keď otec obžalovaného zomrel, doposiaľ ohľadne tohto bytu neprebehlo dedičské konanie a vzhľadom na smrť otca obžalovaného, po ukončení dedičského konania, nemožno vylúčiť ani prevod bytu na inú osobu mimo rodiny [REDAKOVANÉ] teda aktuálne sú nejasné aj budúce právne vzťahy rodiny [REDAKOVANÉ] k tomuto bytu v Maďarskej republike. Navyše, obžalovaný pri výsluchu na neverejnom zasadnutí uviedol, že má rodinu aj v zahraničí a počas výkonu trestu odňatia slobody je s ňou v kontakte. Ďalej súd poukazuje na to, že obžalovaný nemá žiadne pevnejšie a trvalejšie väzby k určitému konkrétnemu miestu, vrátane adresy trvalého bydliska, a to ani z dôvodov osobných, majetkových, či pracovných. V obdobiach, keď bol obžalovaný na slobode, nikde nepracoval, nebolo na neho vedené žiadne podnikanie, pomáhal s podnikaním otcovi (otec zomrel). Obžalovaný je slobodný, bezdetný. Nemá vlastnícky ani žiaden obdobný právny vzťah k nejakej nehnuteľnosti. Na adrese trvalého bydliska síce podľa vyjadrenia obžalovaného má žiť jeho matka, no obžalovaný bol po dlhú dobu v podstate 16 rokov s matkou v kontakte len z väzby alebo výkonu trestu odňatia slobody.

Súd u obžalovaného nezistil dôvod väzby aj podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., t. j. obavu z pokračovania v páchaní najmä rovnakej trestnej činnosti, za akú je stíhaný v tomto trestnom konaní a za akú už aj bol právoplatne odsúdený. Pokiaľ bol obžalovaný odsúdený za pokus vraždy osoby menom Zaťko a to rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 1T/14/2000 zo dňa 12.12.2003, jednalo sa o skutok ešte zo dňa 17.11.1999. Ďalej bol obžalovaný odsúdený a aktuálne si vykonáva trest odňatia slobody za účasť na vražde osoby menom Baláž, za čo bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 3T/28/2013 zo dňa 18.12.2015, pričom tento skutok sa mal stať v bližšie nezistenej dobe počas výkonu väzby obžalovaným [REDAKOVANÉ] v inej trestnej veci v rokoch 1999-2001. Aktuálne je obžalovaný v tomto trestnom konaní stíhaný pre dva

trestné činy vraždy z rokov 1997 a 1999. Tu súd poukazuje nielen na dávnu minulosť rokov 1997 - 2001, kedy sa tieto vraždy stali, ale aj na fakt, že obžalovaný sa tejto trestnej činnosti mal dopúšťať ako člen nebezpečného zoskupenia osôb páchajúcich trestnú činnosť, pričom uvedená skupina už dávno neexistuje, väčšina jej členov je vo výkone trestu odňatia slobody, vo väzbe, či mŕtva, pričom súd poukazuje aj na obdobie 90 - tých rokov, kedy takéto skupiny páchajúce trestnú činnosť pôsobili na území SR. Pokiaľ má obžalovaný ešte ďalšie záznamy v odpise z registra trestov, pričom sa už jedná o záznamy pre menej závažnú trestnú činnosť, rovnako sa jedná o odsúdenia z rokov 1996 a 1997. Ak ďalej prokurátorka poukazovala na to, že tu hrozí dôvodná obava, že obžalovaný by sa aj voči niektorému zo svedkov v tejto veci mohol dopustiť obdobného konania, pre aké bol právoplatne odsúdený v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 3T/28/2013 (rozsudky na č.l. 4218, 4264), súd poznamenáva, že za pomerne dlhé obdobie od momentu vznesenia obvinenia obžalovanému v tejto veci nebolo zistené, že obžalovaný by sa vo väzbe, alebo následne vo výkone trestu odňatia slobody mal dopúšťať takých protiprávnych aktivít, ktoré by smerovali k „umlčaniu svedkov v tejto trestnej veci“. Navyiac, keď sa obžalovaný v presne nezistenom čase rokov 1999 - 2001 z väzby dopúšťal protiprávneho konania smerujúceho k smrti [REDAKOVANÉ] vtedy ešte existovala skupina páchajúca trestnú činnosť, ktorej mal byť členom a trestnú činnosť mal spáchať práve v súčinnosti s členmi tejto skupiny, ktorá, ako už bolo vyššie uvedené, dávno neexistuje. Len podporne súd poukazuje, pričom si je vedomý toho, že dôvody väzby je nutné skúmať v tej-ktorej trestnej veci individuálne, že ani v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 3T/28/2013, v ktorom bol obžalovaný vo väzbe až do 26.05.2016, nebol vo väzbe aj z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Nakoľko súd u obžalovaného konštatoval splnenie tak materiálnych, ako aj formálnych podmienok väzby, súd rozhodol o vzatí obžalovaného do väzby a to z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por., pričom lehota väzby začne obžalovanému plynúť momentom prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol právoplatne uložený v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Košice I a ktorý si obžalovaný aktuálne vykonáva a z jeho výkonu má byť prepustený dňa 17.10.2016. Obžalovaný väzbu vykoná v Ústave na výkon väzby a ústave na výkon trestu odňatia slobody Žilina. Súd na okraj poznamenáva, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] v tejto trestnej veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1 Tk/1/2015, v minulosti väzobne stíhaný nebol.

Zohľadniac vyššie uvedené konkrétne okolnosti, zakladajúce dôvody väzby u obžalovaného súd dospel k presvedčeniu, že jeho väzbu nie je možné nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka a to ani za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení (§ 82 Tr. por.). Takáto substitúcia väzby s poukazom na charakter trestnej činnosti kladenej mu za vinu v spojitosti s konkrétnymi skutočnosťami zakladajúcimi dôvody väzby sa javí v danom prípade ako celkom nedostatočná. Jeho ponechanie na slobode aj po zohľadnení účinkov dohľadu probačného a mediačného úradníka (i s uložením primeraných povinností a obmedzení) by výrazne zvýšilo riziko zmarenia účelu trestného konania útekem alebo skrývaním sa obžalovaného pred vedeným trestným konaním a trestom. V posudzovanom prípade nie je možné konštatovať celkom zjavnú neprimeranosť väzby v porovnaní s jej nahradením dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení. Primáme vzhľadom na osobu obžalovaného, ale aj s prihliadnutím na povahu prejednávaného prípadu, v súčasnom štádiu trestného konania súd nepovažoval uvedený inštitút za dostatočný a rovnako dospel k záveru, že účel väzby v súčasnom štádiu trestného konania u obžalovaného nemožno dosiahnuť nahradením väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obžalovaným za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení. Osobitne však súd poukazuje na to, že v tomto prípade je obžalovaný stíhaný pre trestný čin, ktorý by v zmysle ustanovení aktuálne platného Trestného zákona bol obzvlášť závažným zločinom. V zmysle § 80 ods. 2 Tr. por. v prípade vedeného trestného konania pre obzvlášť závažný zločin, je väzbu možné nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka len vtedy, ako to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. V tomto prípade však neboli zistené žiadne takéto výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali nahradenie väzby obžalovaného dohľadom probačného a mediačného úradníka. Preto súd rozhodol, že väzba obžalovaného sa nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka.»

III.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu

10. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať

sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

11. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu sťažovateľa, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať sťažnosť ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľ aj využil), a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

13. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, I. ÚS 124/08,

II. ÚS 23/05, II. ÚS 65/05, II. ÚS 60/08, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 397/2010), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy. K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj pri sťažovateľom označenom čl. 5 ods. 4 dohovoru, pretože ustanovenie čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru sa vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby. Naproti tomu procesné pravidlá týkajúce sa skúmania dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sú *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 4 dohovoru. Keďže v danom prípade ústavný súd neskúmal rozhodnutie súdu o dôvodnosti ďalšieho trvania sťažovateľovej väzby, ale rozhodnutie súdu a jeho vzatí do väzby, odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, pretože označené práva nemajú vecné vyjadrenie v okolnostiach sťažovateľovho väzobného stíhania.

V.

14. Článok 17 ods. 1 ústavy zaručuje osobnú slobodu. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom... písm. c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú

oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania.

15. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú (I. ÚS 187/07, III. ÚS 16/09). Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (III. ÚS 271/07).

16. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov

všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02).

17. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

18. Ústavný súd už viackrát vyslovil, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Každé pozbavenie osobnej slobody zároveň musí byť v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (k tomu pozri rozsudok ESĽP vo veci Bozano v. Francúzsko, z 18. 12. 1986, bod 54; rozsudok ESĽP vo veci Benham v. Veľká Británia z 24. 9. 1992, rozsudok ESĽP vo veci Herczegfalvy v. Rakúsko z 11. 5. 2004, rozsudok Veľkej komory ESĽP vo veci Morsink

v. Holandsko z 10. 6. 1996, bod 40; z novej judikatúry rozsudok Veľkej komory EŠLP vo veci Stanev v. Bulharsko zo 17. 1. 2012, bod 143; rozsudok EŠLP vo veci L. M. v. Slovinsko z 12. 6. 2014, bod 121).

19. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ako doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

- ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,

- bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mať objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

- bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

20. Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku konať a rozhodovať možno len o väzbe osoby, proti ktorej bolo vznesené obvinenie. Odôvodnenie rozhodnutia o väzbe obsahuje aj uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera. O väzbe koná a rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie, ktorý nie je pri vymedzení dôvodov väzby návrhom prokurátora viazaný. O sťažnosti proti rozhodnutiu súdu alebo sudcu pre prípravné konanie o väzbe koná a rozhoduje nadriadený súd. Pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý; o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný. Predseda senátu alebo sudca pre prípravné konanie vypočuje obvineného, a potom umožní prísediacim alebo sudcom, prokurátorovi a obhajcovi položiť obvinenému otázky týkajúce sa rozhodnutia o väzbe; bez výsluchu obvineného možno rozhodnúť o väzbe len vtedy, ak obvinený výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti alebo ak zdravotný stav obvineného neumožňuje jeho výsluch. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého

uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia...

21. Z čl. 17 ods. 1 a ods. 2 ústavy možno teda vyvodit' základné právo na osobnú slobodu, ako aj zásadu, že pozbavit' niekoho osobnej slobody možno iba z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ďalšie odseky čl. 17 ústavy uvádzajú konkrétne spôsoby pozbavenia, resp. obmedzenia osobnej slobody, ktoré za splnenia ustanovených podmienok sú prípustné. Jedným z týchto spôsobov je aj vzatie do väzby, resp. držanie vo väzbe v zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy. Preto možno uviesť, že v prípade pozbavenia osobnej slobody vzatím do väzby, resp. držaním vo väzbe je okrem čl. 17 ods. 5 ústavy vždy dotknutý aj čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy (I. ÚS 220/04). Z judikatúry ústavného súdu je zrejmé, že z práva nebyť vo väzbe z iného ako zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu vyplýva priama spojitosť zákonného väzobného dôvodu s rozhodnutím sudcu alebo súdu nielen pri vzatí do väzby, ale aj počas jej trvania. V prípadoch, keď sa ústavný súd zaoberal možným porušením základného práva na osobnú slobodu v zmysle čl. 17 ústavy rozhodnutím súdu konajúceho o zákonnosti väzby, konštatoval, že otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade, vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane (pozri obdobne napr. rozsudky ESĽP vo veciach Winterwerp v. Holandsko z 24. 10. 1979, séria A, č. 33, s. 19 – 20, bod 45 a Baranowski v. Poľsko z 28. 3. 2000, č. 28358/95, bod 51). Inými slovami, povinnosť súdov vyplývajúca zo základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy postupovať v prípade trestného stíhania obvinenej osoby a pozbavenia jej osobnej slobody väzbou „spôsobom, ktorý ustanoví zákon“, vyžaduje, aby procesný postup súdu konajúceho vo veci rešpektoval nielen ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov s právnou silou zákona (v danom prípade predovšetkým Trestného poriadku), ale taktiež aj ustanovenia príslušných medzinárodných zmlúv, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a v zmysle čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ods. 1 ústavy majú pred zákonom prednosť, ak poskytujú väčší štandard ochrany základných práv a slobôd.

VI.

22. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že vo vzťahu k odôvodnenosti podozrenia z trestnej činnosti vo svojej judikatúre uviedol, že Trestný poriadok (ako zákon, na ktorý poukazuje ústava vo svojom čl. 17 ods. 2) nevyžaduje, aby existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu bola podložená aj zodpovedajúcimi dôkazmi proti obvinenému. Pri rozhodovaní o väzbe postačuje dostatočne preukázať podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorým naplnil znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Dôvodné podozrenie teda predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (rozsudok ESLP vo veci Fox, Cambell a Hartley v. Veľká Británia z 30. 8. 1990). Otázka dôvodnosti vedeného trestného stíhania je predmetom celého trestného konania, v každom jeho štádiu, ktorej zásadným determinantom je kvalita produkovaných dôkazov, a to tak zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj samotného obvineného, v dôsledku čoho sa podozrenie z trestnej činnosti buď potvrdzuje alebo vyvracia, čo v konečnom dôsledku potvrdzuje aj komentované znenie dohovoru „Skutečnosti, ktoré vyvolaly podezrení, nemusejí byť téhož stupne jako ty, které jsou nutné k odůvodnění odsouzení nebo byť jen ke vznesení obvinění [viz *Murray proti Spojenému království*, rozsudek velkého senátu, 28.10.1994, č. 14310/88, bod 55, srov. též *Khodorkovskiy proti Rusku*, rozsudek, 31.5.2011, č. 5829/04, bod 189] /... skutečnosti, na nichž se podezření zakládá, však nemohou být stejné úrovně jako skutečnosti potřebné k odůvodnění odsouzení, nebo i k podání obžaloby, což je předmětem až další fáze trestního řízení [Krejčíř proti České republice, rozsudek, 26.3.2009, č. 39298/04 a 8723/05, bod 75,] (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck 2012)“.

23. Z komentovaného znenia dohovoru ďalej vyplýva, že „ESLP – podle svých vlastních slov [viz např. *Ignatenco*, § 79; *Khodorkovskiy proti Rusku*, rozsudek, 31. 5. 2011, č. 5829/04, bod 184] – ve své judikatuře identifikoval čtyři základní důvody, které mohou odůvodňovat vazbu v trestním řízení: nebezpečí útěku [*Stögmüller proti Rakousku*, rozsudek, 10. 11. 1969, č. 1602/62, bod 15], riziko, že obviněný může v případě propuštění mařit výkon spravedlnosti [*Wemhoff*, bod 14] nebo spáchat další trestné činy [*Matznetter*

proti Rakousku, rozsudek, 10. 11. 1969, č. 2178/64, bod 9] nebo způsobit narušení veřejného pořádku [*Letellier proti Francii*, rozsudek, 26. 6. 1991, č. 12369/86, bod 51].

ESLP považuje závažnost obvinění a s tím spojenou závažnost trestu, kterému obviněný čelí, za dostatečný důvod sám o sobě pouze na omezenou dobu. Poté jej standardně považuje spíše pouze za jeden z argumentů na podporu tvrzení, že vazba byla odůvodněna nebezpečím, že stěžovatel uprchne, pokud by byl propuštěn na svobodu (blíže viz bod 75), byť teoreticky závažnost hrozícího trestu může být pro obviněného dosti silnou motivací také proto, aby mařil vyšetřování nebo pokračoval v trestné činnosti.“. (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck 2012, s. 515).

24. Inými slovy „ESLP připouští, že závažnost trestu, kterému obviněný čelí, je relevantním aspektem při hodnocení rizika, že uprchne nebo že se trestného činu dopustí znovu. Zároveň však opakovaně upozorňuje, že závažnost vznesených obvinění (a z toho plynoucí závažnost hrozícího trestu) nemůže sama o sobě sloužit jako ospravedlnění dlouhotrvající vazby [*Iljiov proti Bulharsku*, rozsudek, 26. 7. 2001, č. 33977/96, body 80-81]. Je třeba, aby nezbytnost ponechání obviněného ve vazbě byla podepřena také dalšími okolnostmi [*Kondratyev*, bod 52].

...

Nebezpečí útěku ze strachu před sankcí se postupem času snižuje také proto, že jestliže se do délky trestu započítává doba strávená ve vazbě, snižuje se také doba, kterou by obviněný musel skutečně strávit ve vězení po svém případném odsouzení [*Neumeister proti Rakousku*, rozsudek, 27. 6. 1968, č. 1936/63, bod 10; *Wemhoff*, bod 14]. (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck 2012, s. 516).“.

25. Ústavní soud České republiky ve svojom uznesení sp. zn. I. ÚS 1694/2014 z 28. júla 2014 judikoval, že

«Judikatura Ústavního soudu konkrétně k útekové vazbě je bohatá. Její principy lze shrnout následovně.

- V nálezu sp. zn. III. ÚS 566/03 ze dne 1. 4. 2004 (N 48/33 SbNU 3), který byl následně reprodukován v řadě dalších rozhodnutí, Ústavní soud konstatoval, že hrozba

vysokým trestem sama o sobě zakládá důvodnost obavy před vyhýbáním se trestnímu stíhání, a tím naplnění důvodnosti vazby podle § 67 písm. a) trestního řádu. Musí se však jednoznačně jednat o konkrétní hrozbu vysokého trestu, tedy hrozbu podloženou jedinečnými specifickými okolnostmi spáchaného skutku ve spojení s dalšími aspekty dané trestní věci, a to v rámci rozpětí trestní sazby stanovené trestním zákonem. Typová (toliko objektivní) hrozba vysokého trestu sama o sobě bez dalšího pro naplnění citovaného vazebního důvodu není dostačující. Hrozbou vysokým trestem je, pokud lze předpokládat uložení trestu odnětí svobody ve výši nejméně kolem osmi let [nález sp. zn. IV. ÚS 3294/09 ze dne 17. 5. 2011 (N 93/61 SbNU 447), body 12-13; nález sp. zn. I. ÚS 2208/13 ze dne 11. 12. 2013 (N 215/71 SbNU 517), body 28-29; nález sp. zn. I. ÚS 2665/13 ze dne 12. 12. 2013 (N 217/71 SbNU 545), bod 15].

- Avšak ani tuto judikaturu nelze chápat jako „bianko šek“, do kterého stačí vepsat odhad možného budoucího trestu za konkrétní stíhanou věc ve výši nejméně osmi let odnětí svobody a na jeho základě pak odůvodnit vzetí do vazby nebo následné ponechání ve vazbě, bez přihlídnutí k dalším konkrétním okolnostem posuzované věci [nález sp. zn. I. ÚS 603/07 ze dne 7. 6. 2007 (N 95/45 SbNU 353), bod 20; nález sp. zn. I. ÚS 2208/13 (viz výše), bod 30; nález sp. zn. I. ÚS 980/14, bod 42].

- V první řadě musí soud zvážit případné námitky obviněného, který má právo prokazovat za těchto okolností existenci konkrétních skutečností (silných důvodů), jež důvodnou obavu z následků uvedených v § 67 písm. a) trestního řádu eliminují, a vylučují tak aplikaci předmětného vazebního důvodu. Může jimi být zejména míra celkové uspořádanosti životních poměrů obviněného, mobilita daná jeho zdravotním stavem, rozsah jeho místně založených citových a prozatím (nejen hmotně) řádně a především dlouhodobě plněných zaopatřovacích vazeb, rámec jím dosud sdíleného společensky konformního jednání ve spojení s možnými zárukami ze strany jiných subjektů apod. To vše musí být přirozeně nahlíženo ve vzájemných souvislostech se zřetelem na konkrétní okolnosti případu (nález sp. zn. I. ÚS 2208/13 ze dne 11. 12. 2013, bod 31; či nález sp. zn. I. ÚS 2665/13 ze dne 12. 12. 2013, bod 16).

- Druhým faktorem klíčovým pro posouzení důvodnosti dalšího trvání vazby je plynutí času. Musí být brán zřetel na tzv. doktrínu zesílených důvodů. Obecné soudy jsou povinny respektovat požadavek nezbytnosti existence zesílených důvodů pro trvání vazby, jinak nelze pokračující omezení osobní svobody, byť k uvalení vazby mohlo dojít

na základě důvodného podezření, aprobovat. Konkrétní skutečnosti zakládající důvodnost vazby v počáteční fázi trestního stíhání mohou během trvání vazby ztrácet na významu či přesvědčivosti a pro ospravedlnění dalšího trvání zbavení osobní svobody obviněného ve vazbě už nemusí postačovat. Konkrétně vzato: trvání podezření daného trestného činu s hrozbou konkrétní výše trestu je podmínkou *sine qua non* pro zákonnost pokračování vazby, ale po určité době samo o sobě nepostačuje. V takových případech musí soud zjistit, zda existují jiné relevantní a dostačující důvody předložené orgány činnými v trestním řízení, které by ospravedlnily toto pokračující odnětí svobody. Riziko uprchnutí nebo skrývání se obviněného za účelem vyhnutí se trestnímu stíhání nebo trestu po případném propuštění z vazby na svobodu nemůže být v případě dlouhotrvající vazby založeno výlučně na skutečnosti, že obviněnému hrozí vysoký trest. Delší trvání vazby musí být ospravedlněno dalšími závažnými konkrétními důvody, které vylučují nahrazení vazby jiným opatřením podle trestního řádu [nález sp. zn. I. ÚS 2208/13 ze dne 11. 12. 2013, bod 32; nález sp. zn. I. ÚS 2665/13 ze dne 12. 12. 2013, bod 22; nález sp. zn. I. ÚS 185/14 ze dne 10. 4. 2014 (N 56/73 SbNU 119); nález sp. zn. I. ÚS 980/14 (viz výše), bod 43].

- Ústavní soud rovněž ve svých nálezech příkladmo uvedl, které další faktory, vedle délky hrozícího trestu, jsou pro odůvodnění útekové vazby relevantní a soudy by je měly brát v potaz. Jsou to charakter a morálka obviněného, jeho mravy, domov, zaměstnání, majetek, rodinné vztahy a všechny druhy vazeb k zemi, v níž je proti němu vedeno trestní stíhání, a kontakty v zahraničí (nález sp. zn. I. ÚS 980/14, bod 43; nález sp. zn. I. ÚS 2208/13 ze dne 11. 12. 2013, bod 34), příprava obviněného na odcestování, snaha zajistit si falešné doklady na cestu do cizího státu, delší opuštění místa bydliště a zaměstnání, zadržení obviněného na útěku přes hranice [nález sp. zn. I. ÚS 2883/13 ze dne 21. 1. 2014 (N 7/72 SbNU 93), bod 22; nález sp. zn. I. ÚS 2183/12 ze dne 22. 5. 2013 (N 91/69 SbNU 429), bod 18].».

26. Podľa § 29 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. výnimočným trestom sa rozumie jednak trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov, jednak trest odňatia slobody na doživotie. Výnimočný trest sa môže uložiť len za trestný čin, pri ktorom to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje. Podľa § 29 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. trest odňatia slobody nad pätnásť rokov až do dvadsiatich piatich rokov môže súd uložiť iba vtedy, ak stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť je veľmi

vysoký a možnosť nápravy páchatel'a je obzvlášť sťažená. Podľa § 29 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. trest odňatia slobody na doživotie môže súd uložiť iba páchatel'ovi, ktorý spáchal trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 alebo ktorý pri trestnom čine vlastizrady (§ 91), teroru podľa § 93 alebo § 93a ods. 3, všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 3 alebo genocídia (§ 259) zavinil smrť iného úmyselne, a to za podmienok, že a) stupeň nebezpečnosti takého trestného činu pre spoločnosť je mimoriadne vysoký vzhľadom na obzvlášť zavrhnutiahodný spôsob vykonania činu alebo na obzvlášť zavrhnutiahodnú pohnútku alebo na obzvlášť ťažký a ťažko napravitel'ný následok, b) uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a c) nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov.

Podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. kto iného úmyselne usmrtí, potresce sa odňatím slobody na desať až pätnásť rokov. Podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. odňatím slobody na dvanásť až pätnásť rokov alebo výnimočným trestom sa páchatel' potresce, ak spácha čin uvedený v odseku 1... c) opätovne, ... f) v úmysle získať majetkový prospech alebo v úmysle zakryť alebo uľahčiť iný trestný čin alebo z inej obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky.

Z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že za vysoký trest je možné považovať trest odňatia slobody vo výške osem rokov odňatia slobody a vyšší. Na posúdenie, či môže vysoký trest byť uložený, je vždy pomocným pravidlom základná zákonná sadzba trestu odňatia slobody, ktorú za ten-ktorý trestný čin Trestný zákon vo svojej osobitnej časti umožňuje uložiť. V rozhodovacej praxi Ústavného súdu Českej republiky je dokonca možné nájsť i rozhodnutie, v ktorom za vysoký trest bol považovaný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 88/01 z 18. 2. 2003).

27. Po ústavnom prieskume napadnutého rozhodnutia krajského súdu a vychádzajúc z citovanej judikatúry ústavný súd konštatuje, že z jeho odôvodnenia vo vzťahu k zákonom predpokladanému vzatiu sťažovateľa do výkonu väzby nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcim krajským súdom s dôsledkom porušenia sťažovateľom označeného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru pri jeho vzatí do útekovvej a preventívnej väzby. Ústavný súd

konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy dôsledne vychádzajú zo skutkových zistení posudzovanej veci a iných zhromaždených okolností, v dôsledku čoho ich ústavný súd vníma ako adresné a vo svojich záveroch aj logické, pričom ich považuje za právne akceptovateľné nielen z uhla zákonnosti, ale aj ústavnosti.

V konfrontácii s námietkami sťažovateľa je potrebné v prvom rade zdôrazniť, že krajský súd (odolávajúc sa/stotožňujúc sa so zisteniami okresného súdu, pozn.) bol povinný pri podaní návrhu prokuratúry na vzatie sťažovateľa do väzby vysporiadať sa s podmienkou dôvodného podozrenia („reasonable suspicion“) ako materiálnym predpokladom väzby ako takej. Keďže sa v tom čase trestná vec sťažovateľa nachádzala v štádiu konania pred súdom po podaní obžaloby, je len logické, že súd bol povinný skúmať opodstatnenosť vedeného trestného stíhania sťažovateľa v konfrontácii s množstvom vykonaných dôkazov a skúmať, aké skutočnosti z nich vyplývajú s cieľom oslabenia alebo podporenia záveru o možnom spáchaní trestnej činnosti sťažovateľom v rovine zákonom predpokladanej a zhromaždenými dôkazmi verifikovanej pravdepodobnosti. Samotný okresný súd, na ktorého úvahy krajský súd odkazuje, konštatuje túto potrebu len v rozsahu skúmania materiálnych podmienok prípadnej väzby ako elementárneho východiska/predpokladu väzby ako takej, a nie s vopred daným zámerom prejudikovať svoj záver o potvrdení trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa za trestnú činnosť mu kladenú za vinu, čím tak podľa názoru ústavného súdu krajský súd neprekročil v danom smere ústavné kautely svojej právomoci. Inými slovami, bolo zákonnou povinnosťou okresného súdu, ako aj krajského súdu skúmať to, či všetky okolnosti nasvedčujú tomu, že skutky pre ktoré bola na sťažovateľa podaná obžaloba, boli spáchané, a to v miere rozumnej pravdepodobnosti, či tieto skutky majú zákonné znaky trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a či je daný predpoklad v rozumnej miere zakladajúci a dosiaľ zhromaždenými dôkazmi podporujúci predpoklad ich spáchania sťažovateľom.

V ďalšom je potrebné poukázať na to, že sťažovateľ s veľkou mierou presvedčenia hraničiacou s istotou predostiera ústavnému súdu svoje úvahy týkajúce sa uloženia možného trestu za trestnú činnosť mu kladenú za vinu s poukazom aj na postup súdu podľa § 35

ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v dôsledku čoho neobstojí podľa jeho názoru v jeho prípade ani hrozba vysokého trestu ako jeden z predpokladov útekovej väzby. Ak na jednej strane sťažovateľ namieta „prejudikovanie svojej viny“ zo strany konajúceho krajského súdu (ktorý sa vo svojich záveroch opiera o zistenia a úvahy okresného súdu, pozn.), tak na strane druhej sám „prejudikuje“ uloženie bagatelného trestu. Už okresný súd správne poukázal na to, že nie je vylúčené u sťažovateľa, ktorý je stíhaný pre dva skutky právne kvalifikované podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. c) a f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., uloženie výnimočného trestu odňatia slobody v trvaní pätnásť až dvadsaťpäť rokov alebo trestu odňatia slobody na doživotie, k čomu už boli v čase jeho vzatia do väzby zabezpečené aj príslušné dôkazné materiály, ako napríklad rôzne charakteristiky týkajúce sa jeho osoby, znalecké posudky z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatrie a psychológie. Bude teda len vecou súdu v prípade uznania sťažovateľa vinným z trestnej činnosti mu kladenej za vinu rozhodnúť v medziach Trestného zákona č. 140/1961 Zb. o vymeraní zodpovedajúceho trestu. Inými slovami, u sťažovateľa je hrozba vysokého trestu podmienená hroziacou výškou možného trestu odňatia slobody s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. vo výmere deväť rokov trestu odňatia slobody až trestu odňatia slobody na doživotie, keď už hrozbu trestu odňatia slobody vo výmere deväť rokov odňatia slobody je možné aj v zmysle citovanej judikatúry považovať za hrozbu vysokým trestom. Ak teda krajský súd konštatoval, že hrozbu vysokého trestu (ktorý aj sťažovateľovi reálne hrozí, pozn.) je možné akceptovať ako dôvod útekovej väzby, konal tak správne, pretože k reálnej hrozbe vysokého trestu v okolnostiach trestnej veci sťažovateľa pristupuje požiadavka vyššieho stupňa pravdepodobnosti, že v prípade uznania viny bude uložený trest vykonateľný, čím dôjde k naplneniu samotného účelu trestného konania. Napokon, ako to judikoval aj Ústavný súd Českej republiky „... môžu reálne nastat situace,... ve kterých bude v době vazebních rozhodnutí existovat reálná hrozba uložení vysokého trestu odnětí svobody, která se následně nepromítne v uloženém trestu. Vždy je však nutné, aby u každého vazebního rozhodnutí, které je odůvodněno hrozbou vysokého trestu, bylo řádně vyargumentováno, že vysoký trest v konkrétním případě a za daného důkazního stavu, který existuje v době rozhodování, skutečně reálně hrozí.“ [uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1694/2014 z 28. júla 2014, bod 31 a 32.]. Následne je potrebné zdôrazniť, že aj napriek tomu, že sa trestná vec sťažovateľa nenachádzala v počiatočnom štádiu trestného konania, je hrozba uloženia vysokého trestu sťažovateľovi umocnená nielen

povahou trestnej činnosti a vysokým stupňom jej spoločenskej nebezpečnosti, ale aj operatívnymi zisteniami, na podklade ktorých je zhmotnená možná hrozba vyhýbania sa trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa jeho pobytom na neznámom mieste. Správne teda postupovali všeobecné sudy, keď skúmali aj ďalšie podmienky umocňujúce možné naplnenie hrozby vysokého trestu aj ďalšími skutočnosťami tento záver podporujúcimi, a to aj v dôsledku tej skutočnosti, že k väzbe sťažovateľa pristúpili nie v počiatočnom štádiu trestného konania.

K záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažovateľovej argumentácie dospel ústavný súd aj pri skúmaní tej časti napadnutého rozhodnutia krajského súdu týkajúcej sa podmienok preventívnej väzby, ktorá bola založená na verifikovanom poznatku o organizovaní trestnej činnosti sťažovateľa vo výkone dokonca samotnej väzby. Krajský súd správne poukázal na tento poznatok, pričom „... pri rozhodovaní o väzbe súd môže riziko úteku alebo páchania trestnej činnosti len odhadovať (prognózovať), a preto nie je nevyhnutne potrebné, aby zo strany väzobne stíhaných obvinených už k takýmto konaniam alebo pokusom o ne došlo. Akceptácia tohto názoru... by zbavovala väzby jej preventívneho a zabezpečovacieho charakteru.“ [nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 67/2013 z 5. júna 2013]. Inými slovami, „... každé rozhodovanie o väzbe se odehráva len v rovině pouhé pravděpodobnosti - a nikoli jistoty - ohledně důsledků, které mohou nastat, nebude-li obviněný držen ve väzbe [nález sp. zn. I. ÚS 603/07 ze dne 7. 6. 2007 (N 95/45 SbNU 353), bod 17, a nález sp. zn. I. ÚS 980/14, bod 37].

V prípadoch týkajúcich sa organizovaných zločineckých skupín je navyše riziko, že zadržovaná osoba by mohla vyvíjať nátlak na svedkov alebo ostatných spoluobvinených alebo iným spôsobom mariť konanie, veľmi vysoké (pozri napr. rozsudok ESLP vo veci Celejewski v. Poľsko zo 4. 5. 2006).

28. Ústavný súd teda uzatvára, že z úvah krajského súdu (v spojení so závermi a úvahami okresného súdu, pozn.) pri skúmaní podmienok útekovej, ako aj preventívnej väzby sťažovateľa nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu a krajský súd sťažovateľovi dôvody jeho pozbavenia osobnej slobody z hľadiska materiálnej interpretácie podmienok útekovej a preventívnej väzby náležite vysvetlil, čím tak dal primeranú súdnu odpoveď („adequate judicial response“; rozsudok ESLP z 10. 10. 2000 vo veci Grauslys

v. Litva, č. 36743/97) na dôvody jeho väzby. Inými slovami „... zbavení svobody stěžovatele nemůže být vnímáno jako svévolné, jestliže vnitrostátní soud uvedl určité důvody pro pokračování vazby, ledaže by uváděné důvody byly mimořádně lakonické a bez jakéhokoli odkazu na ustanovení zákona, které by zbavení stěžovatele svobody dovolovalo [viz *Khudoyorov proti Rusku*, rozsudek, 8. 11. 2005, č. 6847/02, body 131 a 157, srov. Těž *Miminošvili proti Rusku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 20197/03, bod 69]. (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck 2012)“.

29. Vo všeobecnej rovine je možné taktiež poukázat aj na komentované znenie dohovoru, z ktorého vyplýva, že „Príslušné orgány rozhodujúci o väzbe sice nejsou povinny se ve svých rozhodnutích vypořádat jednotlivě s každým argumentem uplatněným obviněným nebo jeho obhájcem, měly by však reagovat adekvátním způsobem na všechny, které jsou způsobilé zpochybnit oprávněnost dalšího trvání vazby [viz např. *Ignatenco proti Moldavsku*, rozsudek, 8.2.2011, č. 36988/07, bod 78, *Michalko proti Slovensku*. Rozsudek, 21.12.2010, č. 35377/05, bod 153]. (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck 2012, s. 513)“. Inými slovami, krajský súd (a všeobecné súdy vo všeobecnosti) rozhodujúci o väzbe nie je povinný detailne odpovedať na každý argument sťažovateľa uvedený v sťažnosti, avšak je povinný vysporiadať sa so skutočnosťami a argumentmi, ktoré sú spôsobilé spochybnit existenciu podmienok nevyhnutných pre zákonnosť pozbavenia slobody, resp. ďalšieho držania sťažovateľa vo väzbe (porovnaj *Nikolova v. Bulharsko*, č. 31195/96, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 25. 3. 1999, bod 61; rozsudok ESĽP vo veci *Ilgar Mammadov c. Azerbajdžan* z 22. 5. 2014, bod 114), pričom túto svoju povinnosť krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí, odvolávajúc sa na zistenia a argumentáciu okresného súdu, zastal.

30. Sťažovateľ v podanej sťažnosti vyjadruje aj názor, v zmysle ktorého „... ak sa vykonáva trestné stíhanie obvineného súčasne v dvoch samostatných trestných konaniach a v jednom z nich je obvinený vo väzbe, je jeho osobná sloboda vo svojej podstate obmedzená aj v druhom z nich“. K uvedenému ústavný súd v širšom poukazuje na to, že mnohosť trestnej činnosti toho istého páchatel'a má významné procesnoprávne

a hmotnoprávne dôsledky. Z procesnoprávnych dôsledkov je to predovšetkým zásada vyjadrená v ustanovení § 18 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého o všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, sa môže vykonať spoločné konanie, ak to zrejme nebude brániť ukončeniu veci v primeranej lehote. Táto procesná zásada však nie je absolútna, pretože podľa ustanovenia § 21 ods. 1 Trestného poriadku na urýchlenie konania alebo z iných dôležitých dôvodov možno konanie o niektorom z trestných činov alebo proti niektorému z obvinených vylúčiť zo spoločného konania. Hmotnoprávnym dôsledkom mnohosti trestnej činnosti toho istého páchatel'a je predovšetkým jej postih uložením úhrnného alebo súhrnného trestu, ktorý prichádza do úvahy za podmienok uvedených v hmotnoprávnom predpise (zákone č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v platnom znení, resp. zákon č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinný do 1. januára 2006) v závislosti od toho, či sa o zbíhajúcich trestných činoch rozhoduje v jednom trestnom konaní (úhrnný trest) alebo postupne v dvoch samostatných trestných konaniach (súhrnný trest). Ak sa viedlo proti páchatel'ovi trestné konanie vo väzbe a dôjde v tomto konaní k jeho odsúdeniu, započíta sa mu doba strávená vo väzbe do uloženého trestu, prípadne do trestu úhrnného alebo súhrnného, pokiaľ je vzhľadom na druh uloženého trestu započítanie možné.

31. V okolnostiach sťažovateľovej väzby bolo v prvom rade potrebné zodpovedať otázku, či bol nejaký dôvod na to, aby bolo v súvislosti s predmetnou trestnou činnosťou sťažovateľa vedené spoločné konanie s inými trestnými vecami sťažovateľa, napríklad vecou vedenou pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 3 T 28/2013. Keďže bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie po tom, ako už bola vec vedená pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 3 T 28/2013 pojednávaná a nachádzala sa v štádiu konania pred súdom, nebol na podklade podmienok daných Trestným poriadkom daný dôvod na vedenie spoločného trestného konania s touto/predmetnou trestnou vecou sťažovateľa. K sťažovateľom predostretému názoru ústavný súd pristúpil vtedy/v tých trestných veciach, kedy bol v dôsledku postupu všeobecných súdov sťažovateľ účelovo *ad hoc* alebo iným podobným spôsobom trestne stíhaný v samostatne vedených trestných konaniach nachádzajúcich sa mnohokrát už v štádiu konania pred súdom a v každej takto samostatne vedenej trestnej veci, spravidla vylúčenej zo spoločného konania na samostatné konanie v dôsledku uplynutia lehoty väzby, bolo následne opätovne rozhodované o jeho väzbe

a jeho ďalšej väzbe s cieľom „úmyselného“ predlžovania jeho obmedzenia na osobnej slobode plynutím väzby pre každé trestné konanie samostatne. V okolnostiach sťažovateľovej veci/predmetnej veci však o takýto prípad nejde a vedenie tohto/predmetného trestného konania ako samostatného je odôvodnené v podstate predovšetkým identifikáciou trestnej činnosti vo vzťahu k sťažovateľovi až v neskoršom období (spravidla v dôsledku spolupráce niektorého z bývalých spolupáchateľov alebo iných páchatel'ov trestnej činnosti), v dôsledku čoho sa podmienky a predovšetkým trvanie väzby v tomto konaní posudzujú samostatne.

32. K poslednej predostretej námietke sťažovateľa o tom, že krajský súd nerozhodol o podanej námietke zaujatosti, ústavný súd konštatuje, že z príloh k podanej sťažnosti nevyplýva, aby sťažovateľ Trestným poriadkom stanoveným postupom vzniesol námietku zaujatosti. Argumentácia sťažovateľa je v naznačenom smere postavená iba/len na jeho hodnotiacich úsudkoch vychádzajúcich z predpokladu spochybnenia objektívnej stránky nestrannosti vo veci konajúceho senátu len tým, že okresný súd pri skúmaní podmienok väzby sťažovateľa „... urobil závery, ktoré sa fakticky blížia uznaniu viny...“, čo však ústavný súd pri svojom ústavnom prieskume nepotvrdil.

33. Vo všetkých naznačených súvislostiach teda ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi sťažovateľom označeným základným právom na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právom na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru, ktorých porušenie namieta, a ním predostretými dôvodmi v podanej ústavnej sťažnosti, v dôsledku čoho považuje ním prednesenú argumentáciu smerujúcu proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu za zjavne neopodstatnenú a ním podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017